

Το ξακουστό, πανέμορφο και ιστορικό γεφύρι της Πλάκας δεν υπάρχει πια! Ανήμπορο να αντέξει το βάρος των ορμητικών νερών του Άραχθου και την εγκατάλειψη της πολιτείας έγειρε για πάντα στα τιμημένα χώματα των Τζουμέρκων...

Πέρασαν 149 χρόνια από το καλοκαίρι του 1866, όταν το γεφύρι έγινε πέρασμα ζωής για τους ανθρώπους των βουνών. Και έστεκε εκεί, μέχρι σήμερα στο πέρασμα του χρόνου αγέρωχο, σαν ουράνιο τόξο, περήφανο να θυμίζει τι μπορεί να φτιάξει με τα χέρια του ο άνθρωπος, προκειμένου να κάνει τη ζωή του καλύτερη.

Με τις πέτρες του γιομάτες αγάπη απ' όσους διάβηκαν στη ράχη του και τα θεμέλα γιομάτα πληγές απ' το νερό και από τον χρόνο, να «φωνάζουν» για την ανυπαρξία συντήρησης και την εγκατάλειψη από το κράτος, που το θυμήθηκε μόνο για να το «αξιοποιήσει» στο βωμό του κέρδους των μεγαλοεργολάβων.

Δοκιμάστηκε αμέτρητες φορές και άντεξε, μόνο του, απέναντι στα στοιχεία της φύσης, τη μανία των Τούρκων κατακτητών, τις βόμβες των Γερμανών κατακτητών, την εγκατάλειψη του Ελληνικού κράτους, αλλά και την «επιχειρηματικότητα» (με το φράγμα του Αγ. Νικολάου τα νερά θα το σκέπαζαν-εξαφάνιζαν), όμως ως τότε;!

Ο θάνατος του ανείπωτης ομορφιάς και αρχιτεκτονικής αξίας έργου του φημισμένου Σουλιώτη Πρωτομάστορα Κώστα Μπέκα από τα Πράμαντα, του μεγαλύτερου μονότοξου γεφυριού των Βαλκανίων και τρίτου στην Ευρώπη, γεμίζει θλίψη και οργή τους Τζουμερκιώτες, τους Ηπειρώτες αλλά και κάθε άνθρωπο που σέβεται και τιμά την παράδοση και την ιστορία αυτού του τόπου ως πολύτιμα εφόδια στην πορεία του προς ένα καλύτερο μέλλον...

Πηγή:Οικοδόμος